

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Ίούνιος, όγδόη,
χαραίς εις τὸ Τατόϊ.

Δέκατον κι' όγδοον μετροληντες χρονον
'Στήν γήν έδρευόμεν τών Παρθενώνων.

Επτακόσα κι' έξήντα κι' όκτώ,
τὸν ληστέ κυνηγοῦν τὸν φρικτό.

Ἕσδὸν Σολωμὸν ήμδν.

Τὰ μέρη τώρ' αντίκρυζε καὶ τὰ βουνὰ τὰ πέρα,
ποῦ τοῦ πολέμου χαλασμός τὰ ῥήμαξε μιὰ ἡμέρα,
κι' ἀπ' τοῦ νησιοῦ σου τοὺς γιαιούς, τοὺς μύσχους καὶ τοὺς
[κρίνους
'γροικοῦσες τὰ τουφέκια των, τὰ λαλητὰ, τοὺς θρήνους,
καὶ τῶν σπαθίων τὸ σμίξιμο καὶ τῶν σφαγῶν οἱ βόγγοι
'γενήκανε βροντόφωνοι καὶ λιγεροὶ σου φθόγγοι.

Κτυπᾷ ἔσδων μύρων τὸ νησί πανηγυριοῦ καμπάνα,
κι' ἔμπρὸς εἰς τὸν μαρμαρίνο κι' ἀσάλευτό σου θρόνο
καμαρωμένη κελαῖδει πολυπαθοῦσα Μάννα
τὰ μέτρα, ποῦ κελαῖδισαν τὸν ἄμετρό της πόνο.

Ξανθοῦλαις, Ἀβροκόμαις σου, κόραις Φαρμακωμέναις,
κι' ὀλαις ἢ ροδοφίλταις τῶν στίχων σου παρθέναις
σὺν Χερουδεῖμ τριγύρω σου πετοῦν καὶ τερετίζουν
ἦχους καὶ χρόνους τραγουδιῶν παλαιοῦς, λησμονημένους,
καὶ σὲ κρυστάλλιναις πηγαῖς Νεράιδες καθρεφτίζουν
τοὺς ἴσκιους των τοὺς ἐλαφροῦς, τοὺς λευκοφορεμένους.

Παλληκαριᾶς ἀθάνατης πηδοῦν κορμιοστασιαῖς,
λάμπουν σπαθιά δαμασκηνά, βροντοῦν ἀρματωσιαῖς,
τῆς δοξαστῆς Τριπολιτσᾶς σὲ χαιρετοῦν οἱ λόγγοι,
κι' ἡ περιπαίκτηις σάλπιγγες ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι
σάλπιγγες Φήμης γίνονται, καὶ πέρα καὶ σιμά σου
τραναῖς καὶ μεγαλόστομαις σαλπίζουν τὸ νομά σου.

Κι' ἡ Δόξα, ποῦ τὴν ἐβλεπες εἰς τῶν Ψαρῶν τὴν ράχη
μὲ στέφανα χορτάρια νὰ περπατῇ μονάχη,
χαράζει ἔμπρὸς ἔσδων τάφο σου τὰ φωτεινά της ἴχνη
καὶ λίγ' ἀπ' τὰ χορτάρια της ἔσδὸ μάρμαρό σου ρίχνει,
μὰ τὰ χορτάρια ποῦ σκορπᾷ κυττώντας τὴ μορφὴ σου
γίνονται ρόδ' ἀμάραντα τριγύρω ἔσδων κορφή σου.

Ἐπὶ Σολωμὸν καὶ ὁ Φαδουλῆς
μετὰ μεγάλης δυστολῆς.

Τώρα ποῦ τόσα σούψαλαν ἐμβρόντητοι πολλοί,
Ζακυνθινὸ καμάρι,
ν' ἀκούσης σὲ παρακαλῶ καὶ ἐμὲ τὸν Φασουλῆ,
τὸν ἔμμετρο σκαλιάρη.

Δὲν ξέρεις τί παράξενο καὶ ἀστεῖο τὸ θαρρῶ
νὰ βλέπω τὸ Ρωμαῖκο σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
νὰ στήνῃ καὶ ὅσους ὑμνητὰς πολεμικῶν λαβάρων
ἀγάλματα μαρμάρων.

Πῶς; ἀνδρὶς εἰς ποιητὴν καὶ φέστας φασαρία
καὶ πλήθους ἐνθουσιασμὸς καὶ λάμπαδηφορία,
λόγοι Δημάρχων καὶ Ὑπουργῶν καὶ ἐπίσημοι τιμαὶ;...
σὲ βλέπω καὶ λιγόνωμα ἑστὰ γέλοια, Σολωμέ.

Ἀλλάξε τὸ Ρωμαῖκο καὶ σοῦ προσφέρει δῶρα
καὶ ἤξιωσε τὴν μνήμην σου στεφάνου ζηλευτοῦ;
τί διάβολο τοῦ κάπνισε καὶ οἰστρηλατήθη τώρα
καὶ προσκυνεῖ τὸν ποιητὴν;... φτοῦ του καὶ πάλι φτοῦ.
Ἀλλάξε τὸ Ρωμαῖκο καὶ ἔστριψε τὸ μαλὸ τοῦ
καὶ γὰρ ἀνδριάντας ποιητῶν πληρῶνει... σὲ καλὸ του.

Ἐὰν ἦσουν κανέναν ντιστεγκὲ καταχραστής,
ἢ κανέναν τῶν ὁρέων καὶ τῶν πόλεων ληστής,
τότε μάλιστα καθόλου δὲν θὰ τῷδρισκα γελοῖο
νὰ σοῦ στήσουν ἀνδριάντα, νὰ σοῦ στήσουν Μαισωλεῖο,
τότε μάλιστα νάλθοιμε μὲ γυναῖκες καὶ παιδιὰ
καὶ μὲ δάφνης καὶ κοτίνου νὰ σὲ στέψωμε κλαδιὰ,
καὶ νὰ ποῦμε ὅσους ἐγγόνους τῆς γενεῆς μας τῆς χρυσῆς:
«μιμηθῆτε τον καὶ σεῖς.»

Ἀλλὰ τώρα δὲν εἰσεύρεις πῶς μοῦ φαίνεται καὶ αὐτὸ
τὸ Ρωμαῖκο τὸ σάπιο,
σὰν τὸ βλέπω νὰ ἔοδευῃ, καὶ μνημεῖο ζηλευτὸ
νὰ στηλῶν καὶ γὰρ κάποιο,
ποῦχε ψάλει τὴν Ξανθοῦλα, τὴν Ἀνθοῦλα, τὴν Αὐγοῦλα,
μαχητῶν παλληκαριῶν,
Μεσολόγγια, Ἰεσθριαῖς,
καὶ ἄλλα τέτοια ποῦ τάκουε καὶ τοῦ φέρουν ἀναγοῦλα.

Καὶ λοιπὸν ἀφοῦ κυττάζω τοὺς συγχρόνους κατ' αὐτὰς
τοῦ ποιητικοῦ μαρμάρου φιλομούσους λατρευτὰς,
ἔρχομαι καὶ ἐγὼ ὑποστά σου, τὸ κεφάλι μου κουνῶ,
καὶ εὐλαβῶς σὲ προσκυνῶ.

Σ' ἔψαλαν πολλοὶ πολλὰκις, σ' ἔψαλαν κατὰ καιροῦς
καὶ καμπόσοι γλωσσολάσταί, ποῦ τοὺς εἶπαν μαλλιζαροῦς.
Μὲτὰ Μιράντα τότε ἔβηκεν,
— αἰωνία τῆς ἡ μνήμη —
καὶ μὲ λύσσα τῆς ῥιχτήκαν
ὅπως ὄρνις σὲ ψοφῆμι,
καὶ εἶδε καὶ ἔπαθε πολλὰ μὲ τῶν μαλλιζαρῶν τὴ λύρα
δίχως τίποτε κακὸ νὰ τοὺς κἀν ἢ κακομοῖρα.

Ποία ποίησις καὶ ἐκείνη!
ποία γλωσσοπλαστική!..

Ἄλλη γλῶσσα δὲν ἐγίνε
πάρει κορακιστική.

Καὶ σὲ ἔλεγον δασκαλό τους καὶ σὲ ἔλιθναν πάντα,
καὶ πολὺ σοῦ φορτωθῆκαν, λὲς καὶ νᾶσουν ἡ Μιράντα.
Εἶχες ἀτυχία πάλι, καὶ ἄκουσες καὶ τώρα λιμνίς,
τοὺς ἀνέρους ρυθμούς μας, τῆς ἀνέρας μας ρίμης,
ποῦ σὲ στίχους λὲρ μπαλὲρ οἰστρος κρύβεται καὶ ἰδέα,
καὶ δὲν εἶναι γὰρ ταῦτις τῶν ἀμούσων τὰ χυδαῖα.

Ἄν ἐζούσες εἰς τοὺς χρόνους τῆς συγχρόνου Ρωμοσύνης
ἔτσι θάγραφες τὸν ὕμνο τῆς Ἐλευθερίας ἐκείνης.

Ἀπὸ μέσα μας βγαλμένη
τῶν Ρωμῶν ἡ κλεφτουριά,
καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη
χαῖρε χαῖρε, κλεφτεριά.

Ἐκεῖ μέσα ἄχταροῦσες
ζαρωμένη, ντροπαλή,
καὶ ἕνα στόμα ἡκατεροῦσες
Πανοπούλου καὶ Τσουλῆ.

Καὶ ἦλθε κλεφτεριάς ἡμέρα
καὶ ἔφυγε κακὴ σκαλιὰ,
καὶ μὲς ἔσκιαζε φοβέρα
μὴ μὲς πάρουν τὴν προβιά.

Ὅλοι σκούζουν ὠρμένα,
καὶ δὲν παύεις νὰ τοὺς λὲς
μεγαλεῖα περασμένα,
καὶ Νταβέληδες νὰ κλαῖς.

Καὶ ἀκαρτέρει καὶ ἀκαρτέρει
φιλελεύθερη λαλιὰ,
καὶ ἕνα κλεφτικὸ λημέρι
σὰν καὶ ἐκείνη τὰ παλῆα.

Ἰπέταξες τάρχαϊα ρούχα,
ποῦχαν τόση προστυχιά,
τὴν φεσάρα, τὴν τσαρούχα
τοῦ παλῆου Καταραχιά.

Ρούχα ἔφορες Ρεσινα
καὶ ἔμπαινες παντοῦ κρυφά,
καὶ ὅπου τάδε καὶ ὅπου δεῖνα
ἔαπλωνόσουν τὸν σοφά.

Τῶν βουνῶν τὸ δρόμο ἔπηρες
καὶ ἔβασίλευες ἐκεῖ,
καὶ ἤθελες γὰρ λύτρα λίραις
καὶ χρυσάφι ὅτ' οὐ σακκί.

Ἐγίναν πολλὰς πηλάλας
γὰρ νὰ τῷδρουν μετρητὸ,
Μπόρσαις, Τράπεζαις μεγάλαις
ἐταράχθηκαν γι' αὐτό.

Κι' ἔτσι μὲ τὸν Πιτσικῶνη,
κι' ἔτσι μὲ τὸν Λαζαρία,
σοῦστεῖλαν ναπολεόνι
γὰρ νὰ πᾶς ἑστὴν Ἑσπερία.

Φορτωμένο σὲ μουλάρει
τῶφραν χωρὶς μιλιὰ
σκεπασμένο μὲ κριθάρι
τοῦ Χελμοῦ τὸν βασιληᾶ.

Ἡ δυὰς τοῦ τὸ προσφέρει,
μὰ τὸ βρῆκε ἴλιγοστό,
τῶκαλε μὲς ὅτ' οὐ κεμέρι
καὶ δὲν εἶπ' εὐχαριστῶ.

Ἀπὸ μέσα μας βγαλμένη
τῶν Ρωμῶν ἡ κλεφτουριά,
καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη
χαῖρε χαῖρε, κλεφτεριά.

Τὸ χρυσάφι μὲς ἔπηρες,
μ' ἕνα ζῆλο περισσό
τρέχουν πίσω σου κλητῆρες
νὰ σοῦ πάρουν τὸ μισό.

Ἐστὴ σπηλιά σου πᾶν πηλάλα,
ποῦναι ὅτ' οὐ Χελμὸ κοντά,
καὶ τὴν εἶχες κἀναι σάλα
καὶ εἶδος μουσαφίρ-δντᾶ.

Ἐμακάρισαν τὰ σκέρια,
κάθε πόλις καὶ νησί,
τοῦ ληστάρχου τὰ κεμέρια,
τὴν μονέδα τὴ χρυσῆ.

Σὲ χαίρετ' οἱ τόποι
καὶ σοῦ ὠναῖζαν οὐρρά,
ποῦ θὰ πᾶς μὲς ἑστὴν Εὐρώπη
νὰ περάσης μὲ χαρά.

Ἀπ' τὰ νέφη μὲς ξανοίγει,
καὶ φωνάζουν μερικοὶ
πῶς ὁ λησταρχὸς θὰ φύγῃ
μέσα ἑστὴν Ἀμερική.

Φεύγει φεύγει τόσος πλοῦτος,
σὺν τὸν Ὀκεανὸν,
καὶ ὅπως κάνει τράστ καὶ τοῦτος
σὰν τὸν Μόργαν τὸν τρανόν.

Ὅμως λείπει καὶ μὲς φῆμη
ἑστὴν Ἀθήνα πῶς γυρνᾷ
γὰρ νὰ πιάσῃ τὸν Ζαῆμη,
ποῦ τὸ κράτος κυβερνᾷ.

Τὸν Ἀλέκο μήπως πιάσῃ
φοβηθήκανε πολλοὶ,

καὶ τὸν τρέχει μὲς ἑστὰ δάση
καὶ τὸν μάθη νὰ μιλή.

Σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὴν ὄψι καὶ τὰ λύτρα τὰ βαρεῖα,
ποῦ τὰ βλέπουν καὶ σοῦ λένε: «μπέρο μ', σὲ καλὴ μεριά.»
Σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τῆς πάλαις καὶ τὰ Λέβελ ποῦ βροντοῦν,
σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τῆς σκούφιας, ποῦ δασκάλαις σοῦ κεντοῦν.
Σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὰ κιόλια, σουθενίρ τρανῆς κυρᾶς,
ποῦ ἑστὰ γέλοια λιγωμένους τὰ ποσπάσματα τηρᾶς.
Σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' ἐκείνη τὴ γλυκύτατη φωνή,
ποῦ μὲς ψάλλει καὶ γιὰρεδες καὶ παλῆα Βυζαντινῆ.

Σ' ἀγαποῦνε καλογέροι
καὶ μαρινάικες σεβασταῖς,
καὶ σοῦ στέλλουν ὅτ' οὐ λημέρι
γαλατόπηταις ζεσταῖς.

Τί δὲν βρίσκει ἐκεῖ μέσα ἑστὴν δυσέμετη σπηλιά,
τί μπουρέκια, τί γιανούρτια, τί κρασί γιὰ Βασιληᾶ.

Ἀδελφόνονται μὲ σένα
σακαράκικς ποῦ κτυποῦν,
καὶ τῆς πᾶει τρία καὶ ἕνα
καὶ ἀπὸ φόβο σιωποῦν.

Σὲ μεγάλα μοναστήρια καὶ ἀρχοντοσύνητα κτυπᾶς,
πότε γίνεσαι Μυλλόρδος, πότε γίνεσαι παππᾶς,
καὶ κυρίαὶ σκύδουν ὑπὸς σου καὶ τὰ χέρια σου φιλοῦν,
γὰρ νὰ πάρουν τὴν εὐχή σου φανερά σὲ προσκαλοῦν,
καὶ μυρόνεις καὶ βαπτίζεις καὶ ὅλο κἀνεις κουμπάριας,
καὶ κουμπάρους καὶ κουμπάριας ἔχεις σ' ὅλας τῆς μεριάς.

Ἐστὰ κονάκια τῶν περνᾶς
σὰν Ἀλῆς Τεπενλελῆς,
τοὺς κουμπάρους τοὺς κερχᾶς,
τῆς κουμπάριας τῆς φιλεῖς.

Τὸν Πανόπουλο κυττάζω, τὸν θρησκόληπτο δυνάστη,
καὶ ξυπνὸς καὶ κοιμισμένος νὰ προσεύχεται ὅτ' οὐ Πλάστη
νὰ στραθῶν τῆς Ἀρχαῖς, τὸ Κουβέρνο ποῦ τῆς ἔχει,
σὰν τὸν βλέπουν νὰ περνοῦν καὶ νὰ λένε: «πέρα βρέχει.»
Τὸν ἀκούω νὰ στενάζῃ καὶ νὰ λῆθ θλίβερά
πῶς καὶ τοῦτον δὲν τὸν κἀνουν Κυβερνήτη μὲ φόρα,
γὰρ νὰ φέρῃ τέλος πάντων μὲς ἑστὴν δόλια Ρωμοσύνη
ἴλην τάξι, ἴλιγο νόμο, καὶ σωστὴ δικαιοσύνη,
καὶ νὰ διώξῃ ὅτ' οὐ σπηλιάς του συμμορίας Βουλευτῶν
καὶ νὰ τοὺς ἐπικηρύξῃ καθὼς ἔκαμαν γι' αὐτόν,
καὶ νὰ λείψουν αἱ σωτήρες, ποῦ φουσκάωντας ὅσους δρόμους
πρὶν ληστὰς ἐπικηρύξουν ἀπεκλήσαν τοὺς νόμους.

Χαῖρε, σπῆτι Πανοπούλου, δίχως πόρτα καὶ κλειδί,
χαίρετε, συμβουθοὶ του, προσοδόται καὶ ὁπαδοί,
γεγάσας, Πράτσιας, Τσελέπη, καὶ ἄλλα μούτρα χαρωπά,
Κανελλόπουλε μπακάλη καὶ Ἀγαθάγγελε παππᾶ.

Κλεφτεριά, γὰρ ἴλιγο πάψε
τοὺς Βουλγάρους νὰ κυττάς,
καὶ ἔλα σίμωσε καὶ γράψε
Πανοπούλων ἀρετάς.

Τῆς ἀθανάταις ὁμάντζικς
τῆς ζωῆς τῶν τῆς κλεινῆς

τῆς ζηλεύουν προστυχάντζαις,
τῆς ζηλεύουν κι' εὐγενεῖς.

Θαυμασμοῦ προσφέρουν φόρον
'στὸν δεσπότην τοῦ Χελμοῦ
στρατιὰι λιμοκοντόρων
καὶ φουστάνια τοῦ συρμοῦ.

Καὶ σφικτὰ χειροπιασμένα
γύρω 'στὸν τσολιὰ θωρῶ
θηλυκὰ φαρμακωμένα
γιά γαμπροὺς καὶ γιά χορό.

Νοὺς καὶ σῶμ' ἀναγαλλιάζει
πῶς ὁ κόρφος καθεμιᾶς
γάλ' ἀγνὸ προστοιμάζει
φτεισιδοὺς Φραγκο-Ρωμηᾶς.

Δάμπουν νέα μεγαλεῖα,
κι' ἀποκρίνονται σ' αὐτὰ
τοῦ σιρ Τζῶν τὰ μεταλλεῖα,
γιά καθένα ζηλευτὰ.

'Μπρὸς 'στῆς Θέμιδος τὰς πύλας
δίκη σταματᾷ σεμνὴ,
κι' ὁ Λοκρὸς ὁ καταγγείλας
δὲν θὰ κάτση 'στὸ σκαμνί.

'Ενα φρόνημα μεγάλο
τρέχει πόλεις καὶ βουνὰ,
τὸνα χέρι κλέβει τᾶλλο,
καὶ τὰ δύο τὰ κοινά.

Βουληφόρων σὺ γαλούχει
καὶ ληστῶν βαπτισιμιούς...
μὲ λουστρίνι καὶ τσαροῦχι
κλώτσα κλώτσα τοὺς Ρωμηούς.

Τέτοιοι ὕμνο, Σολωμέ,
θὰ 'ξεφώνιζες μ' ἐμὲ,
κι' ἀντὶ νᾶψελνες ἐκείνη τὴν κοπέλα τὴν Ξανθοῦλα
θᾶψελνες τὸν Θωδωράκη, τὴν γρηᾷ τὴν Κορδονοῦλα.

Εἶδες τὸν Ντεληγιάννη;
'πῆγε 'στῆς Κηφισσιᾶς
προγράμματα νὰ κάνη
'στῶν κήπων τῆς δροσιᾶς.

'Εφούσκωνε στ' ἄγερι
μπαρμπέτα σοβαρά
καθὼς τὸ περιστέρι
ξαπλόνει τὰ φτερά.

'Πῆγαν καμπόσοι φίλοι
καὶ τοῦπαν τὰ καὶ τὰ,
κι' αὐτὸς μὲ τὸ κοντύλι
τοὺς γλυκοχαιρετᾷ.

'Πῆγαν κι' ἐγὼ σιμά του
κι' ἔσκυψα γιά νὰ 'δῶ
τὸ νέο πρόγραμμα του,
ποῦ γράφει τὴν φειδῶ.

Τί πρόγραμμα κι' ἐκεῖνο
τῆς νέας ἐκλογῆς,
κίνα, κολλὰ, κινῖνο,
κι' ὡς εἶδος συνταγῆς.

Καὶ βλέποντας μὲ χεῖλη
βουδὰ τὸν ἀρχηγό,
ἐδάκρυσαν οἱ φίλοι,
ἐδάκρυσαν κι' ἐγώ.

Δὲν κλαίω τὸν τσοπάνη,
τὸν κόπο, τὸν καιρό,
μὰ κλαίω ποῦ θὰ κάνη
μὰ τρύπα 'στὸ νερό.

**'Αρραβῶνες Νικολάου,
Πρίγκηπός μας φιλολάου.**

Πριγκηπόπουλο μεγάλο μὲ μακρὸ σπαθί,
ὡμορφη γυναῖκα 'πῆρες, Ροῦσσα καὶ ξανθὴ,
ποῦχει κτήματα παλάτια καὶ γερό παρᾶ,
κι' εἶναι Δουκισσα μεγάλη, νύφη μὰ φορά.

Βασιλόπουλο μεγάλο μὲ μακρὸ σπαθί,
ὡμορφη γυναῖκα 'πῆρες, Ροῦσσα καὶ ξανθὴ,
κι' οἱ γαμπροὶ τῶν Ἀθηνῶν χάνουν τὰ πασχάλια
καὶ τὴν προῖκα σὰν ἀκοῦν πέφτουνε τὰ σάλια τῶν.

Σὲ συγχαίρει κι' ὁ «Ρωμηὸς» μὲ χιλιάδες στόματα
καλορίζικα λοιπόν... καὶ 'στὰ στεφανώματα.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Στέφανος Γεωργόπουλος, ἐκ τοῦ Γυθείου νέος
σεμνός, ἀξιαγάπητος, κι' εἰς φρόνημα γενναῖος,
εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Νομικῆς ἐξετασθεὶς ἐσχάτως,
'δγῆκε διδάκτωρ ἀριστος καὶ νομικὸς βαρβάτος,
κι' ἔτσι καρποὺς ἀπέφερε τῶντι δαφιλεῖς
μακρὰς μελέτης κι' ἐμβριθοῦς ὁ μόχθος ὁ πολὺς.

Εἰς τὴν Κηφισσιᾷ σπουδαῖον ἀναπτύξας στοιχεῖον
τοῦ Τζανίδη τὸ μέγαλον καὶ γνωστὸν Ξενοδοχεῖον.
Τί μαγειρικὴ τελεία καὶ τί τάξις μὰ φορὰ
μὲ δωμάτια μεγάλα, κατὰ πάντα καθάρα.
Τὰ κρεββάτια τῶν χιονάτα, πουπουλένια, μυροβόλα,
πάρκα, θέατρα καὶ κήποι,
τίποτε καλὸ δὲν λείπει,
κι' ὁ κύρ Χρήστος ὁ Τζανίδης πανταχοῦ παρὼν εἰς οἶα.